

Machteloosheid

**De politiek machteloos?
De Tweede Kamer buiten
spel? Regeeraccorden
oppermachtig? Je hoort
het vaak en je zou het wel
gaan denken....**

Niemand kan zeggen dat de bosbouw en aanverwante sectoren niet het uiterste hebben gedaan om het tij te keren, het tij van de aanstormende bezuinigingsgolven. Niemand ook kan beweren dat de bosbouw daardoor niet bijzonder onredelijk en bovenmatig is getroffen, met de gemeentebossen als grootste slachtoffer. Een vermindering van 25% op het totale subsidiebedrag voor de bosbouw is exorbitant. Zelfs Gabor, verantwoordelijk voor de ellende, moest dat toegeven. "Had niet mogen gebeuren" sprak hij in een geruchtmakend interview in de NRC. Geruchtmakend omdat hij daarin zijn topambtenaren, overigens over geheel andere zaken, de gevoelige oren waste. Maar topambtenaren zijn heel wat machtiger dan bosbouwers. Gabor heeft die ambtenaren dan ook nederig zijn excuses aangeboden voor het grove onrecht dat hij hen had aangedaan: twijfelen aan hun efficiency. Hij biedt kennelijk makkelijk zijn excuses aan en trekt makkelijk terug. Maar niet tegenover de bosbouw. En waarom ook eigenlijk... Want fractieleiders in de Kamer komen danig in het geweer als enkele topambtenaren opspelen, maar als de regering haar eigen bosbouw-

Rectificatie

Alle abonnees van het Nederlands Bosbouw Tijdschrift hebben inmiddels thuis bericht gehad dat er in het vorige nummer een vervelende fout gemaakt is in deze rubriek Kienhout. Als auteur van het artikel "Hoe belangrijk vinden bosbouwers hout?" werd de heer H.A. van der Meiden genoemd. Dit is geschreven door de heer H. Gorgels. Aangezien het juist in deze rubriek om een zeer persoonlijke mening gaat, geeft deze verwisseling een volkomen verkeerd beeld. Op deze pagina's treft u de beide artikelen voor Kienhout aan met vermelding van de juiste auteurs.

beleid op de tocht zet, zwijgen ze. Dan reageren minder belangrijke kamerleden, weliswaar verontwaardigd maar zachtzinnig.

Ik heb onlangs het verslag gelezen van het mondelinge overleg tussen Kamer en staatssecretaris over de bosbouw, begin november. Heel kritische betogen van Kamerleden die het beste deden verwachten. Betogen die bewezen hoe goed de Kamerleden hadden begrepen dat de bosbouw een schandelijke hoge bijdrage aan de bezuinigingen van het Ministerie van LNV moet leveren. Jawel, 25%. De natuurbescherming in totaal veel en veel minder, de landbouw heel veel minder. Een handelwijze die ergerlijk is. De regering heeft een mooi bosbeleid-op-papier neergezet, maar ze loopt nogal lomp dwars door de uitvoering heen. De beseigenaren, ik hoor ze het in de Haagse top zeggen, piepen toch niet; niemand steekt zijn hand voor hen uit. En met dat laatste krijgt men nog gelijk ook. Want de Kamer liet de bosbouw hangen. Ondanks alle ferme betogen en ondanks alle flink klinkende verwijten aan de staatssecretaris. Men heeft met de bliken wapens gerammeld, maar men heeft vervolgens het blik weer opgeruimd; het was al bij voorbaat onschadelijk. Alleen D66 heeft later via een amendement een serieuze poging gedaan om er iets aan te doen, helaas echter samen met andere wensen in hetzelfde amendement. Het maakte geen schijn van kans. Het CDA nam zijn bloedeigen staatssecretaris in bescherming, de VVD de haar dierbare landbouw (beter om op de bosbouw te bezuinigen!) en de PvdA het regeeraccorde. Negatief van mij? Nee, want de Tweede Kamer had maar één ding moeten doen, namelijk haar woor-

den omzetten in daden en unaniem een amendement moeten aannemen waarin de regering werd verplicht om de onevenredige ellende voor de bosbouw terug te draaien. Dat heeft ze ondanks haar Kamerbrede bedenkingen tegen het bosbouwsubsidiebeleid niet gedaan. Ze is dankbaar door de knieën gegaan omdat Gabor toezegde de subsidieregeling voor de gemeenten niet te annuleren maar op te schorten. Leuk voor die gemeenten! De Kamer heeft daarmee weer eens bewezen dat ze de macht niet meer heeft om haar zin door te zetten. Zelfs niet als het gaat om een luttel bedrag ten bate van een groot doel voor de samenleving: onze bossen!

Intussen moet me nog wat van het hart. De beseigenaren en hun sympathisanten, een brede kring van aanverwante belangen, hebben het goed gedaan. Zij hebben nu eens duidelijk laten merken dat ze er zijn en dat niet eindeloos met hen kan worden gerommeld. De bosbouw mag niet het sluitstuk van het landbouwbeleid zijn, het stiefkind van Gabor en het beleidsresidu van Bukman. Maar waarom gaan die beseigenaren nu niet door! Want public relations en Public affairs, aandacht voor je belangen vragen bij publiek en overheid, mogen geen eendagsvliegers zijn. Ze vragen een continue activiteit. En daarin faalt de bosbouw nog steeds. Iedere keer opnieuw weer moeten beginnen is niet effectief. En het vraagt zo enorm veel energie! Daarom, ik heb het al zo vaak betoogd: een professionele pr, permanent, deskundig, in nauwe samenwerking met iedereen die ook belang heeft bij ons bos. Die moet er komen. Er wordt aan gewerkt, aarzelend.